

AMB ULLS CRISTIANS

JOSEP M. TOTOSAUS

Ascensió

«Homes de Galilea, ¿per què us esteu mirant al cel?». Aquesta interpel·lació, que «dos homes vestits de blanc» adreçaren als deixebles just després de l'ascensió de Jesús, l'hauríem d'escoltar com adreçada a nosaltres, els cristians d'avui i de sempre. La interpel·lació ve de dalt, de Déu (això indiquen aquests personatges misteriosos, amb vestits de glòria). I de seguida és raonada: «Aquest Jesús, que ha estat endut d'entre vosaltres, tornarà».

Per això els primers cristians pregaven sovint «Marana ta» (Veniu, Senyor Jesús): vegeu 1 Corintis 16,22 i la darrera plana del llibre de l'Apocalipsi. La certesa i l'espera del seu retorn ens han d'encoratjar en la nostra tasca de cada dia. No hem de restar embadalits, mirant al cel, sinó que hem de ser testimonis de Jesús en la vida i en la història.

Tenim moltes coses a fer des de la convicció i la seguretat que el Senyor tornarà. Tornarà a judicar la història personal i col·lectiva —va dir-ho el mateix— atenent al nostre comportament amb «aquests germans meus, tan petits» (Mateu 25,40): segons la nostra acció o la nostra omissió, segons el nostre treball o el nostre desinterès. Dit d'una altra manera: «Per l'estimació que us tindreu entre vosaltres tothom coneixerà si sou deixebles meus» (Joan 13,35). Els deixebles de Jesús són, doncs, tots aquells homes i dones —siguin on siguin, siguin com siguin— que estimen amb fets i de veritat. Tal com va estimar Jesús. Tal com va dir-nos que havíem de fer nosaltres si volíem ser deixebles seus. Aquesta és la pedra de toc. I està a les mans de tothom.

L'Ascensió és el triomf definitiu de Jesús: aquell home que va passar fent el bé, que es va comportar com un home qualsevol, que va fer de la seva vida un servei humil als membres més dèbils i marginats de la societat —els homes qualssevol. I tot això, arrelat en el coneixement i l'experiència profunda de Déu, el Pare misericordiós i compassiu. Aquest Jesús és el que «ha pujat al cel».

La celebració de l'Ascensió ens estimula a seguir-lo pel mateix camí. Errariem de mig a mig si ens quedàvem embadalits i meravellats mirant al cel. I no ens comportàvem, realment, com a deixebles d'aquell que —per haver viscut i haver mort com va viure i com va morir— ha pujat al cel.

El lector trobarà en aquest llibre molts dels tòpics que s'han estereotipat en aquests anys contra els socialistes de Sant Sadurní i que l'autor entronitza i no posa

en qüestió. Que si l'intervencionisme municipal, que si el pensament únic, que si el bloqueig de les iniciatives de la societat civil, que si l'animadversió dels socialistes en relació amb Esquerra Republicana, que si els projectes faraònics, que si la prepotència... Són tòpics que es presenten reiteradament al lector com si fos quelcom inqüestionable, com si no hi hagués una altra visió del tema, la realitat vista des d'un altra prisma. Sobre aquests tòpics hi ha altres versions, tant o més versemblants que les de l'autor i que no mereixen per ell la més mínima consideració. L'autor s'erigeix en teòleg i pontifica urbi et orbe.

És una obra profundament injusta. No fa justícia als regidors i alcaldes que hi ha deixat la pell - en un cas, la pròpia vida - , que hi han abocat els millors anys de la seva vida sense cap més ambició que la de servir el seu poble i la democràcia. No es mereixen, no ens mereixem, que s'ignori la nostra dedicació, la nostra il·lusió, el nostre altruisme, la nostra eficàcia... I en això inclou els regidors i alcaldes de tots els partits democràtics que han donat un exemple de servei a Sant Sadurní i també aquells que en altres circumstàncies històriques van saber posar l'interès per la Vila al davant d'altres interessos. Presentar-se a unes eleccions municipals l'any 1979 amb l'etiqueta de comunista, de socialista, de republicà o de nacionalista, després de 40 anys de dictadura, era un acte de valentia i de compromís democràtic. Hi trobo a faltar un reconeixement a aquelles persones. I finalment també és injust amb el progrés que els successius ajuntaments -els socialistes i l'actual- han aportat a la Vila.

El llibre de Romeu no és rigorós. Ell mateix ho reconeix. Utilitza discrecionalment les fonts d'informació quan interessa al seu guió i en prescindeix quan no li convé. Desestima una informació tan valuosa com la que li hauríem pogut transmetre els protagonistes de la història. Es contradiu de forma estrepitosa quan en un lloc afirma blanc per posar a la picota els socialistes i tres pàgines després, sobre la mateixa qüestió, diu negre sense adonar-se que potser caldria resoldre el greuge creat. (Veure tema Mercadona, pàgines 171 i 174). Però ja se sap allò que «calumnia que algo queda». Construeix una demolidora sàtira sobre l'alcalde de torn o el partit polític de torn -sempre que aquests siguin socialistes- posant-los en evidència, quan tenia al seu abast la possibilitat de consultar tots els arxius i documents que volgués en els quals hauria trobat la informació veraç. Vilipendis a dojo.

Estem davant d'una obra dogmàtica. L'autor, en la solitud de la seva creació literària, fa l'exercici de plantejar només els temes que ell creu rellevants i silencia els que ell decideix i considera secundaris. Després passa a valorar-los i criticar-los des de la seva òptica personal i pontifica sobre tot. Fins aquí no hi ha res a dir, tot això és exercir el dret d'opinió. Però el que s'espera d'una obra com aquesta no és només l'opinió de l'autor, no és només el seu criteri, no és només la seva opinió, no és només la seva crítica, no és només la versió dels fets segons el seu punt de vista, no són només les seves sentències i desqualificacions unidireccionals... Plantejar el llibre d'aquesta manera és fer una obra dogmàtica. Quan es deixa de banda que els fets són sagrats i l'opinió és lliure, i s'escriu deixant de banda els fets, l'opinió deixa de ser lliure i es converteix en dogmàtica.

La impertinència és un altre dels atributs del llibre de Romeu. El recurs a la impertinència és una opció que pren l'autor de forma totalment lliure i voluntària, com així mateix ho manifesta en la introducció. Hi té tot el dret. Els qui som objecte d'aquestes impertinències ens toca encaixar-les amb elegància, sobretot quan l'autor encerta en la ironia. I posar cara de pòquer. Però quan aquestes impertinències a part de ser unidireccionals i a part de ser, a vegades cruels, esdevenen escarni o menyspreu, o es construeixen sovint sobre mitges veritats o sobre insinuacions o falsedats, la cosa mereix una resposta contundent per part dels qui ens sentim afectats: l'autor s'escuda en la impunitat d'una obra encarregada i editada per l'ajuntament però no tindrà la valentia de confrontar democràticament cara a cara les seves impertinències amb els que ens sentim al·ludits. Amb tots els respectes he de dir que a Romeu li ha sortit una obra sectària. No entenc com no se'n va adonar durant els dos anys que ha durat la seva redacció, que estava tractant un tema sensible i no

Vilipendis de tretze en tretze (i III)

CARLES QUEROL

vagi prendre precaucions. Tampoc no acabo d'entendre que el regidor de Cultura no se n'hagi donat compte abans d'editar-lo. Si se

l'hagués llegit a fons, com era la seva responsabilitat ja que ell el va encarregar, s'hauria evitat fer el ridícul quan l'autor, desinformat i inconscientment, el posa en evidència en escriure: "... les llengües viperines de sempre feien córrer que la redacció de la memòria de l'ajuntament socialista del 1983 al 1987 va ser encarregada a una persona vinculada amb una altra candidatura". Se suposa que les llengües viperines de sempre eren les dels socialistes ja que, segons decideix l'autor, no devia ser certa l'autoria del text de la memòria per part d'un membre d'una altra candidatura. El regidor de Cultura Francesc Llopart sap, millor que ningú, qui va redactar aquella memòria. Afirmando que l'obra de Romeu és sectària. Ho és també, per posar sis exemples, no donar cap rellevància al fet que tot i tenir majoria absoluta, durant molts anys, el cap de l'oposició, Joan Amat, era tinent d'alcalde i figurava en la Comissió de Govern per decisió expressa de l'alcalde socialista. Ho és que es dissimuli amb eufemismes qui va introduir la llengua catalana com idioma oficial a l'ajuntament; ho és que es minimitzi el paper decisiu de l'ajuntament democràtic en la normalització del topònim del municipi atorgant mèrits a qui no va fer res en aquest sentit, ho és que no es parli a fons del Jocs Olímpics, ho és que no s'expliqui la importància simbòlica de la restitució de l'Ateneu als socis, ho és que es recordin els mèrits d'una regidora de l'etapa franquista perquè signava amb el seu nom en català -com si això fos una proesa! - i no es digui ni una sola paraula d'elogi a una altra regidora, democràtica i socialista, que va morir exercint el càrrec. Alguns amics que hem llegit el llibre no ens acabem de posar d'acord de si es tracta d'una suma de despropòsits del regidor de Cultura i de l'autor - amb el vistiplau per acció o omissió de l'alcalde, o d'una ofuscació, o d'una maniobra sectària de acoso i derribo per passar factura als socialistes. Amb ànim constructiu podríem convenir que aquí s'ha comès un lamentable error -deixem-ho així i no hi donem més voltes- però que és un error que té solució. Que es pot resoldre. I ho ha de resoldre, crec jo, en primer lloc, el mateix autor.

Em tens a la teva disposició. Això no ho pots esquivar, Romeu, dient-me que si no hi estic d'acord, que envii una carta de protesta al 3d8. És a qui acusa a qui li correspon demostrar, és a qui tira la pedra al qui cal demanar responsabilitats. En segon lloc, em sembla que també el regidor de Cultura i, en darrera instància, l'alcalde de Sant Sadurní, com a coeditors del llibre, tenen l'obligació de rectificar l'error, potser més, fins i tot, que el mateix autor. Si aquest llibre l'hagués editat, posem per cas, un particular o un partit polític concret, això no ho diria, però és que aquest llibre l'edita l'Ajuntament. No fer-ho i deixar que això ho haguem de resoldre amb les picabaralles convencionals a través dels mitjans de comunicació ens semblaria inapropiat per un regidor, per a un alcalde i per a un ajuntament democràtic.

Però el més important de tot no és res del que s'ha dit fins ara. A la vida s'ha de procurar evitar que l'arbre no ens deixi veure el bosc. El més important de tot és que, aquest, és un llibre que ha estat possible gràcies a la democràcia, i que ens hem de congratular que obres com aquesta puguin veure la llum. Que per primera vegada en la nostra història es puguin jutjar i criticar vint anys d'ajuntaments democràtics ha de ser un motiu de profunda satisfacció personal i col·lectiva. Això no havia pogut passar mai en el nostre país, perquè malauradament ni el segle XIX ni el segle XX s'havien donat mai les condicions de llibertats, d'estabilitat democràtica i de sufragi universal de les quals gaudim actualment. Estic perplex per tot el que he exposat en relació amb el contingut del llibre, però això no és res al costat de la profunda satisfacció personal de comprovar que la nostra petita contribució sumada a la de molts d'altres a la causa de les llibertats i de la democràcia i dels progrés de la Vila no ha estat endebedes, no ha estat només fum. Aquest llibre té aquesta gran virtut. Que malgrat tot el que puguem criticar i discrepar, serveix per recordar-nos que han estat vint anys democràtics, els únics vint anys realment i autènticament democràtics de la nostra vida i de tota la història de Sant Sadurní i en això, que és el més important de tot, estem d'acord, excepcionalment, amb l'autor Antoni Romeu.

el 3devuit

Director: Ricard Rafecas i Ruiz.

Edita: Publicacions Penedès, S.A.

President: Pere Montserrat i Ferrer.

Conseller Delegat: Xavier Freixedas i Domènech.

Redacció, administració i publicitat:

Papiol, 1 - 08720 Vilafranca del Penedès - Tels. 93 892 10 35 i 93 892 02 03
Fax 93 818 02 36.

Redacció Baix Penedès:

La Rambla, 16, Tr. 4a. - 43700 El Vendrell - Tel. i fax 977 66 41 61.

Publicitat Baix Penedès:

Josefina Bargalló - Tel. 977 66 28 93.

Redacció Sant Sadurní:

Sant Antoni, 9 - 08770 Sant Sadurní d'Noya - Tel i fax 93 818 35 01.

Fotocomposició:

4 per 4 Publicitat, S.L. - Vilafranca.

Impressió:

IMPRESSIONS INTERCOMARCALS, S.A. Dipòsit Legal: B-43447-82.

Web: <http://www.troc.es/el3de8>Correu electrònic: el3de8@troc.es

Redacció Vilafranca: Joaquim Jubert, Jordi Romeu i Josep Forns.

Redacció El Vendrell: Ricard Vinyals i Ferran Rodriguez.

Redacció Sant Sadurní: Ester Boher.

Esports: Tito Boada i Josep Sauleda.

Teatre: Manel Güell. Art: Montse Juvé. El poem de dalt: Paton Soler

Castells: Eloi Miralles, Biel Senabre i Jordi Mir. Filatèlia: Isidre Aymerich.

Llibres: Pere Martí (Coordinador), Silvia Amigó, Joan Cuscó, Jordi Ribas,

Anna Ruiz i Mercè Senabre. Menjar i beure: Jordi Melendo.

El Temps: Toni Mestres. Acudits: Misk. Horòscop: Manel.

Poema: Juliana Messalles. Plaques de cava: Julián Carrasco.

Encressat: Jaume Rafecas. Internet: Troc. Motor: David Abad.

Columnistes: Pau Battle, Fontxo Blanc, Jordi Llavina, Josep Mèlich, Josep Muñoz,

Marc Robert, Marçal Sintès, Enric Tomàs, Josep-Maria Totosaus i Joan-Anton Ventura.

Fotògrafs: Fèlix Miró i Carles Federico.

Corresponsals Alt Penedès:

Enric Caraff i Lluís Gutiérrez (Gelida), Joan-Anton Abós (La Granada i Santa Fe), Sergi Fernández i Eva Ripoll (Sant Sadurní), Josep Arnabat (Els Monjos i la Ràpita), Marcel·lí Massana (Olesa), Joan Cercó (Pacs i Sant Martí), Albert Parellada (Torrelles), Magda Via (Sant Cugat), Ferran Balaguer (Sant Pere Sacarera), Antoni Vendrell (Ordal), Mercè Garcia (Les Cabanyes) Eva Ripoll (Torrelavit) i Montse Sánchez (Sant Llorenç).

Corresponsals Baix Penedès:

Lluís Inglada (Banyeres), Magí Mañé (Bellvei), Emma Raventós (Calafell), Robert Rovira (Sant Jaume), Josep-Manel Laliga (Santa Oliva) i Josep Ferré (La Bisbal).

EDITAT AMB LA COL·LABORACIÓ DE LA DIPUTACIÓ DE TARRAGONA

DIFUSIÓ CONTROLADA PER MEMBRE DE MACPC

Els escrits que publiquem a les planes d'opinió, així com qualsevol altre article signat, no són forçosament compartits pel setmanari i només reflecteixen el parer de qui els signa.